

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 383/2016-56

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED], zastúpených advokátkou Mgr. Monikou Dunčákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 16/2011 z 11. decembra 2013 v spojení s jeho opravným uznesením z 20. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Sťažovatelia [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“) sťažnosťou podanou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 21. apríla 2016 (elektronickou poštovou prepravou doručenú 19. apríla 2016) napadli v záhlaví uvedené rozhodnutia a navrhli ich zrušenie pre rozpor so svojimi ústavne zaručenými právami na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Z obsahu sťažnosti (skutočne veľmi rozsiahlej) a jej príloh vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom z 11. decembra 2013 zamietol ako nedôvodné mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zo 16. novembra 2010, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) z 26. marca 2010 o zamietnutí žaloby sťažovateľov (ako žalobcov) o náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 43 027,02 € pre premlčanie nárokov a nepreukázanie zodpovedného vzťahu; tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 6. februára 2014. Uznesením z 20. januára 2016 najvyšší súd opravil iba záhlavie tohto rozsudku v označení žalovaných v 3., vo 4. a v 5. rade; toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. februára 2016.

3. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

4. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

5. Ústavný súd je vzhľadom na to povinný pri predbežnom prerokovaní sťažnosti preskúmať najskôr jej procesné náležitosti a splnenie predpokladov pre jej prípadné prijatie na ďalšie konanie.

6. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

7. Sťažovatelia odvodzujú dodržanie lehoty na podanie sťažnosti od právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bolo opravené záhlavie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v označení žalovaných účastníkov konania.

8. Podľa názoru ústavného súdu len také opravné uznesenie vydané podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré sa týka výroku rozsudku alebo dotknutých sťažovateľov, má následky uvedené v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. že od jeho právoplatnosti znovu plynie lehota na podanie ústavnej sťažnosti. Ak dovolací súd opravil iba chyby v označení niektorých žalovaných účastníkov konania (za správnosť ktorých zodpovedali sťažovatelia ako žalobcovia), potom právoplatnosť takého opravného uznesenia nemá za následok opätovné plynutie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti zo strany sťažovateľov ako žalobcov v pôvodnom konaní.

9. Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu (6. február 2014), ako aj na deň podania sťažnosti na poštovú prepravu (19. apríl 2016) považoval ústavný súd za dostatočne preukázané podanie sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty.

10. Ústavná sťažnosť, odhliadnuc od uvedeného, by bola odmietnutá aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť, pretože účelom sťažnosti nie je zrušiť právoplatné rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora podaného proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu iba pre iný právny názor; aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozhodnutia vo veciach DRAFT-OVA, a. s., v. Slovenská republika, PSMA, spol. s r. o., v. Slovenská republika či COMPCAR, s. r. o., v. Slovenská republika) mimoriadny prieskum sa nesmie uplatňovať ako zastreté odvolanie („appeal in disguise“), preto v záujme právnej istoty by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať nedotknuté. To sa po rozhodnutí najvyššieho súdu v prejednávanej veci aj stalo.

11. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2016